

Chtěl jsem slyšet o cizích problémech

„Potřeboval jsem o tom mluvit. Nedusit to v sobě, ale sdílet to. To pro mě fungovalo jako terapie. Důležité je nebýt litovaný. Když jsem se někoho zeptal, jak se má, často odpovídal: ‚Vlastně dobře, ve srovnání s tím, čím procházíš ty.‘ Ale já chtěl slyšet, co se komu děje. Všichni víme, že Marika umřela, všichni víme, že je to na nic. Ale potřebuju slyšet, že jsou i jiné problémy, že se život nezastavil. Nechtěl jsem být vyřazený ze všech rozhovorů jen proto, že jsem čerstvě vdovec. Ale najednou měli všichni pocit, že jejich problémy jsou malicherné, a nemluvili o nich. Mně by to ale pomohlo, odvedlo by to moje myšlenky jinam, chvíli bych řešil jiné trable, cizí trable. Ale tohle má každý nastavené jinak. Proto bych se nebál zeptat, co může v tu chvíli člověku, který zažil tak velkou ztrátu, pomoci, jestli o tom chce mluvit. Já chtěl.“

Jirka sdílel řadu okolností i na Instagramu. S Marikou byli oba na sociálních sítích aktivní v souvislosti se svým blogem, měli tam svou komunitu. Marika dala na Instagram několik postů o své nemoci, sdíleli tam sbírku na pobyt na klinice v Mexiku, i díky jejich komu-

nitě byla tak úspěšná. Jirka tedy pokračoval, dával a dává vědět, co se děje a jaké to je. Není v tom exhibicionismus, prostě mu to pomáhá. A zjevně nejen jemu, píší mu lidé, že mají podobnou zkušenost, že jim zemřel někdo blízký a dusili to v sobě. Zbytečně. Když se člověk podělí o bolest, je hned menší, to je stará pravda.

„Takže i dovolená v Chorvatsku pro nás byla vysvobození. Řešil jsem běžné, každodenní věci. Padlo to na nás teprve ve chvíli, kdy jsme se vrátili. Ještě před Maričinou smrtí mi terapeut pomohl utřídit si myšlenky a zavřít je do šuplíků. Víím, že tam jsou a že je vytáhnu, až budu schopný je řešit.

Těžké bylo rozloučit se s věcmi po Marice. Poprosil jsem její kamarádky, jestli by se o její věci nepostaraly. Už předtím si leccos vyměňovaly, oblečení, šperky, dětské věci. Holky přijely, asi hodinu jsme si jen povídali, pak začaly třídit oblečení i další věci. To odpoledne mělo moc hezkou atmosféru. Holky vzpomínaly, kdy měla Marika na sobě jaké šaty, které měla nejradši, jak jí co slušelo. Něco si rozebraly mezi sebou, zbytek jsme roztřídili, zabalili a poslal jsem to maminkám samoživitelkám. Byly to hezké věci, tak ať slouží dál.

Některé šperky jsem schoval pro Bertíka a Eliota, aby je měli jednou pro svoje partnerky. V Mexiku Marika nechala udělat prstýnky pro kamarádky, jeden zbyl, ten jsem si taky schoval. Bylo to celé nesmírně milé. Ale jakmile holky odjely, padlo to na mě. Viděl jsem Mariku, jak je tam s námi. Být mezi lidmi a mluvit. To pro mě byla a pořád je pomoc. Nejhorší byly noci, kdy jsem nespál. Ale zase mám díky tomu z Chorvatska spoustu krásných záběrů východu slunce.“